

ΔΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Διευθυντής, ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ ΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΥ ΡΟΔΗ

Είχομεν κατασκηνώσει εκεί κατά τὸ 1873.

Ρόδης ὠνομάζετο ὁ διευθυντής τοῦ Μεγάλου Καφε-
φενείου καὶ Ζαχαροπλαστείου—τοῦ προωρι-
σμένου νὰ χρησιμεύσῃ ὡς Θέατρον καὶ κατόπιν ὡς
σταθμὸς τῆς χωροφυλακῆς—κειμένου παρὰ τὴν ἀνα-
τολικὴν πλευρὰν τῆς Πλατείας τοῦ Γεωργίου.

Ὁ Ρόδης, μὲ τῶν ἡμερῶν, ἐνεφανίσθη εἰς Ζάκυν-
θον. Ἦρχετο ἐκ Πατρῶν. Ἦτο, ὡς φαίνεται, ὁ ἄν-
θρωπος ἐπιχειρηματίας. Καὶ ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην, ἐν Ζακύνθῳ δὲν ὑπῆρχον συστηματικῶς συνη-
νωμένα κομπὰ καπνοπωλεῖα καὶ ποτοπωλεῖα, συνέ-
στησεν εἰς μίαν γωνίαν, παρὰ τὴν Ἀγορὰν, κομπὸν
Καπνοπωλεῖον καὶ Ποτοπωλεῖον. Ἄλλως τε, κατὰ τὴν
ἐποχὴν ἐκείνην, ἐδοῦλετο τὸ ὄκτω καὶ δύο καὶ τὸ
τέσσερα καὶ ἕνα, ἦτο δὲ εὐκόλος καὶ ἐπικερδῆς
ἡ ἴδρυσις τοιοῦτων καταστημάτων, διότι ὅλοι, τότε, ἡ-
γόραζον ζυγισμένον τὸν καπνὸν ἀπὸ τοὺς καπνο-
πώλας! . . .

Τὸ κοινὸν τῆς Ζακύνθου—τὸ γνωρίζετε ὅλοι οἱ Ζα-
κύνθιοι καλλίτερα ἀπὸ ἐμὲ—εἶνε φιλόξενον, πρὸ παν-
τὸς ὅμως ὑποστηρίζει καὶ συνδράμει τοὺς ξένους. Καὶ ὁ
Ρόδης, ὡς ξένος, δὲν ἦτο ζήτημα ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπο-
στηρίχῃ. Καὶ εἰς τοιοῦτον μάλιστα βαθμὸν, ὥστε, μετὰ
παρέλευσιν ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, ἀφῆκε τὸ
πρῶτον, παρὰ τὴν Ἀγορὰν, καταστημά του καὶ μετε-
κοιμίσθη εἰς τὸ Γεφῦρι—ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἣδη Κάλβου
—καὶ εἰς νέον γωνιαῖον κατάστημα.

Νομίζω, ὅτι τὸ ἔχω ἐμπρὸς μου τὸ μικρὸν, μὲ τὸν
χαμηλὸν ὄροφόν του, Καπνοπωλεῖον καὶ Ποτοπωλεῖον,
μὲ τὸ ἀπαστράπτον καὶ κατάλευκον ἐπὶ τῆς πάγκας
μάρμαρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀξέως καὶ δορυβαδῶς ἀντή-
χουν τὰ μακρότατα καὶ χονδρῶστα πέτρα ἀνά πᾶσαν

ζυγισιν παραγγελίας πελάτου, ὡς καὶ τὸ δεξιᾶ τῷ εἰ-
σερχομένῳ ἐκ τῆς Πλατείας τοῦ Ποιητοῦ λευ-
κοχρωματισμένον ἰκρίον, τὸ σχηματιζόμενον διὰ δύο
σειρῶν βαρελίων μικρῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἔμπροσθεν μέ-
ρος μόνον ἐφαίνεται, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν καὶ κλιμα-
κηδὸν ἴσταντο ἀκλόνητοι καὶ παρατεταγμένοι αἱ φιά-
λαι μὲ τὰς κομπὰς ἐτικέτας των, πλήρεις καὶ αὐ-
ται τερψιλαρυγγίων ποικιλοχρῶον ποτῶν διὰ τὴν λι-
νικὴν πόλιν. Ἐπὶ τῶν βαρελίων ἀνεγράφοντο, διὰ
κομπῶν κεφαλαιωδῶν στοιχείων καὶ κυκλοειδῶς, αἱ διά-
φοροι ὀνομασίαι τοῦ Πατρινοῦ νέκταρος, τοῦ ἐν αὐταῖς
περιεχομένου.

Παρέλειψα ν' ἀναφέρω, ὅτι ὁ ἐπιχειρηματίας ἐκεῖνος
δὲν παρέσχε μόνον τοὺς πελάτας καπνιστὰς καὶ ποτιπό-
τας ἐπὶ τῇ ιδιότητι του ὡς ξένος, ἀλλ' ὅπως παρασύρον-
ται εἰς ὀλοκαύτωσιν ἢ πεταλοῦδες—διὰ τοῦ φωτὸς δη-
λαδῆ. Διότι, πράγματι, ἐφώτιζε τὸ κατάστημά του δι' ἄ-
πλέτου φωτισμοῦ κομπῶν λαμπῶν πετρελαίου, ἐνῶ
τότε τὰ περισσότερα τῶν καπνοπωλείων ἐφωτίζοντο, ἂν
ὄχι ἀκόμη μὲ τὰ προαιώνια δρεχάλικα κα ντηλιέ-
ρια, ἀλλὰ, κατ' ἀνώτατον ὅρον, μὲ δύο κοινοτάτας λάμ-
πας πετρελαίου μικροτάτης φωτιστικῆς ἐντάσεως, ὑπεν-
θυμιζούσης τὰ Νυμφία τῆς Μεγάλης ἑβδομάδος.

Καὶ τοιουτοτρόπως, ὅλοι ἔτρεχον εἰς τοῦ περιποιητι-
κοῦ καὶ φιλοπροόδου Ρόδη, προτιμῶντες, παντὸς ἄλλου,
τὸν ξένον ἐπιχειρηματίαν καὶ ἀνακράζοντες συναντώμε-
νοι :

— Πάμε στοῦ Ρόδη νὰ πούμε ἕνα ραί !

×

Ἡ ὑποστήριξις ἐξηκολούθει γενναϊότατα παρεχομένη
πρὸς τὸν Πατρινὸν καταστηματάρχην καὶ θὰ ἦτο ἀφεύ-
κτως τόσον μεγάλη, ὥστε ἀπεράσειεν οὗτος νὰ εὐρύνῃ
τὸν κύκλον τῶν ἐπιχειρήσεών του. Καὶ μίαν ἡμέραν, ὁ
Ρόδης παρουσιάζεται διευθυντής καὶ ἰδιοκτήτης πλέον
τοῦ Μεγάλου Καφεφενείου καὶ Ζαχαροπλαστείου, περὶ τοῦ
ὁποίου προανέφερον.

Ἦτο, πράγματι, εὐρύτατον καὶ κινεῖται εὐθραδῶς καὶ
περιποιημένον τὸ κατάστημα ἐκεῖνο. Ἀλλ' ἐν καὶ εὐρί-

ΑΪ ΜΟΥΣΑΙ

σκετο ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Γεωργίου, ἐν τούτοις, τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο κεντρικὸν μὲν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀπόκεντρον. Καὶ ὁ Ζακυνθὸς, ὡς γνωρίζετε, θέλει νὰ βλέπῃ καὶ νὰ παρατηρῇ τὰ πάντα καθήμενος. Ἐκτὸς τούτου, τὸ Νέον τοῦ Ρόδη Κατάστημα εἶχε μεγάλον ἀντίπαλον τὸ ὠραῖον Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Χλούμπα, τὸ εἰρικόμενον τότε ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Ποιητοῦ, καὶ ὑπὸ τὴν οἰκίαν Κοντονῆ. Ἀναμφιβόλως, τὸ ἀντίπαλον ἐκεῖνο κατάστημα ἔκειτο εἰς περαστικὸν μέρος, πρὸ τοῦ ὁποίου πολυμορφὰ γεγονότα ἐξετυλίχθησαν καὶ ἀπειράριθμοι ἐθνικαὶ καὶ πολιτικαὶ διαδηλώσεις διήλθον ἐκεῖθεν, αἱ τελευταῖαι ὧν ὁποίων, μὲ τὰ τόσα σμπάρα των τοῦ εἶχον καταυντρίψει ἐσωτερικῶς τὰ ὠραῖα ἐπιπλα καὶ ἐξωτερικῶς οὓς λευκοτάτους τοίχους.

Ἄλλὰ καὶ αἱ Λέσχαι ἦσαν οἱ φοβερώτεροι ἀντίπαλοι τοῦ Ρόδη, διότι, ὁ καλὸς κόσμος, διὰ τὸν ὁποῖον ἴδρυσεν οὗτος τὸ Καφενεῖον καὶ Ζαχαροπλαστεῖόν του, δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ πηγαίῃ εἰς τοῦ Ρόδη. Ἐπερνε τὸν καφέ του ἢ ἔπαιζε τὸ σμπάρα καὶ τὸ κουϊντίλιο του εἰς μίαν ἀπὸ τὰς Λέσχας ποῦ ἦτο συνδρομητῆς, καὶ ἀνεχώρει μὲ τὰ παστιτσότα ἢ τὰ παξιμάδια τοῦ Μπαμπούλου, διπλωμένα εἰς τὸ χαρτί, διὰ τὰ ὁποῖα ἐμάχετο ἐπὶ δλόκληρον ἀπόγευμα νὰ κερδίσῃ.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως παρήλθεν δλόκληρος ὁ χειμὼν, αἱ δὲ εἰσπράξεις τοῦ Ρόδη, ὡς εἰκάζεται, δὲν ἀνταπεκρίνοντο πρὸς τὰ ἔξοδά του. Ἐν τούτοις, ὁ ξένος ἐπιχειρηματίας ἐφρόντισεν, ἅμα ὡς ἐμύρισεν Ἄνοιξις, νὰ συγκροτήσῃ ὀλιγάριθμον ἄλλ' ἐκλεκτὴν ὀρχήστραν—διότι τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην εἰς τὴν Ζάκυνθον ὑπῆρχον καὶ καλὰ βιολιά καὶ καλοὶ μουσικοὶ—ὅπως τέρπη τοὺς φιλομουσους Ζακυνθίους, οἱ ὁποῖοι, ἐπωφελοῦμενοι τῆς περιστάσεως, ἀπελάμβανον τῆς θείας Τέχνης ἀνεξόδως μὲν, ἀλλ' ἐν ὀρθοστασίᾳ. Καὶ οὕτως ἡ ὀρχήστρα του ἔπαιζε πολὺ ὠραῖα τὸ Ἀηδόνη τοῦ Στράους, τὸ ὁποῖον ἡ τότε Φιλαρμονικὴ Ζακύνθου, ὑπὸ τὸν μουσικοδιδάσκαλόν της Δελουίγκη, ἔπαιζεν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ποιτοῦ μὲ τὸν ὠραῖον μουσικὸν χρωματισμόν της καὶ προεξάρχοντος τοῦ μακαρίτου Λαγουνάρη. Τούτου τὸ φλάουτον ἢ τὸ ὄτταβίνον ἔκαμεν τότε θαύματα κατὰ τὰς σεληνοφωτιστοὺς νύκτας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ σερενάδες ἐνανούριζον γλυκύτατα τὴν Δέσποιναν τῶν Ρεμβασμῶν καὶ τῶν Ὀνειρῶν τῶν ἑραστῶν. Ἄλλὰ καὶ τὸ ἕτερον τοῦ συρμοῦ βάλσερ ἔπαιζεν ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ρόδη, τοῦ ἰδίου συνθέτου Στράους: Εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβεως, διὰ τοὺς ἐν ὀρθοστασίᾳ, ὅμως ὀλίγους νεαροὺς θαμῶνας τοῦ Ζαχαροπλαστείου καὶ Καφενείου καὶ τὰς κενὰς τραπέζας αὐτοῦ!

Ἄς ὑπομνήσωμεν, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην, εἰς τὰς κούφας δὲν ἐπετρέπετο ἢ ἐν τοῖς Καφενείοις καὶ Ζαχαροπλαστείοις ἐμφάνισις, καὶ ὅτι, τὸ κρεσπάκι καὶ τὸ καπελλομάντηλο δὲν διεκρίνοντο ἄλλοῦ, παρὰ μόνον εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Πέτροαινας καὶ εἰς τοῦ Μανθίου διὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἀφρώδους τσιτσιμπύρας μὲ βύσσινο, ὅταν ἐπρόκειτο

περὶ πολυτελείας ἢ κουβαρνταλικιοῦ. Καὶ εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἡ συνάθροισις ἐγένετο κατὰ τὰς ἐτησίους ἐπισημοὺς ἑαρινὰς ἑορτάς, καὶ ἀποκλειστικῶς κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀνεφύοντο, ἐκεῖ, παρὰ τὴν Καλύβαν καὶ τὰ σκεπασμένα μέρη τῆς πανηγύρια—τὰ στολισμένα τῇ καταβολῇ τῶν γειτόνων, μὲ δάφνας, μίρτους, εἰκόνας, μανθῆλια, ζωνάρια μεταξωτὰ κλ. ἐνίσσε καὶ κάπατε ἀγύθιστα πρὸς τοὺς ἰδιοκτητὰς των. Ἐκ τοῦ κομποῦ τότε κωδωνοστασίου τοῦ Ναοῦ τὸ ταμποῦρλο καὶ ἡ νιὰ καραῆ-παιζε διαφόρους χοροὺς καὶ μελωδίας, ἐκ τῶν ὁποίων διεκρίνετο τὸ ἄσμα τοῦ συρμοῦ «μὲ σαράντα πέντε παλληκάρια θὰ σὲ κλέψω Μαριγώ».

Καὶ εἰς τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἀνεφέρομεν, ἐφοίτων καὶ τὰς λοιπὰς ἑαρινὰς ἑορτάς, καθὼς καὶ τὰς Κυριακάς, αἱ κρεσποφοροῦσαι ὡς καὶ αἱ μαντηλοκαπελλοφοροῦσαι. Ἡ ἐποχὴ ὅμως καὶ ὁ νέος πολιτισμὸς ἐπέφερον, εὐτυχῶς, τὴν πρὸ πολλοῦ ἐμφάνισιν τῶν Κυριῶν εἰς τὰ ζαχαροπλαστεῖα, τὰς λέσχας καὶ αὐτὰ τὰ καφενεῖα, ἀφοῦ ἐννοεῖται, ἐφρόντισαν νὰ καλύψωσι μὲ τὰ Χρονικὰ πλεον τοῦ τόπου τὰ τενοσκεπασμένα πανηγύρια, τὰ κρεσπάκια καὶ τὰ καπελλομάντηλα καὶ ἀναπληρώσωσι τὰ δύο τελευταῖα μὲ καπέλλα, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀναλόγως τοῦ συρμοῦ, τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν βαλαντίων.

Καὶ ἂν ἡ νῦν παρατηρουμένη πλήμμυρα τῶν καπελλοφερουσῶν κυριῶν εἰς τὰ διάφορα κέντρα ἐσυνειθίζετο καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ρόδη, ἀναμφιβόλως τὸ Καφενεῖον καὶ Ζαχαροπλαστεῖόν του δὲν θὰ μετεβάλλετο εἰς Θέατρον καὶ Στρατῶνα Χωροφυλακῆς κατόπιν!

Ἐν τούτοις, μ' ὄλας τὰς προσπάθειας, τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Πατρινοῦ τυχαρπάστου, ὅστις ὡς καπνοπώλης καὶ ποτοπώλης ἠῤδοκίμησεν, ἀπέτυχεν οἰκτρῶς ὡς διευθυντῆς Ζαχαροπλαστείου καὶ Καφενείου. Καὶ αἱ πύλαι τούτου μῆ τῶν ἡμερῶν ἐκλείσθησαν διὰ ν' ἀνοιχθῶσι διάπλατοι εἰς τὸν «Ἑλληνικὸν Θίασον» τῶν Ζακυνθίων ἑρασιτεχνῶν.

Καὶ ἰδοὺ τίνι τρόπῳ κατεσκηνώσαμεν εἰς τοῦ Ρόδη.
(Ἐλεται συνέχεια.)

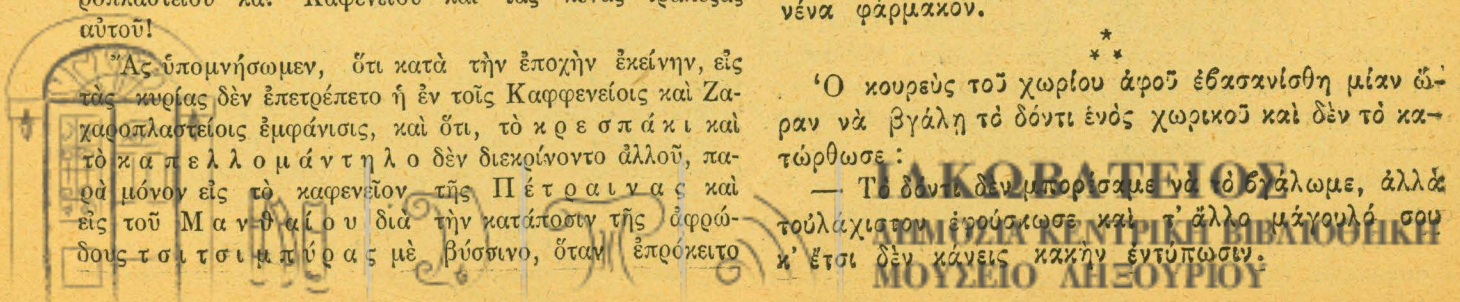
Χρ. Χ.

Ἡ ὑπηρέτρια.—Ἄλλοίμονον, κύριε ἰατρέ, ὁ κελός μου κύριος ἐξέπνευσεν ἀκριβῶς δύο ὥρες μετὰ τοῦ φύγατε.

— Παράξενον! κ' ὅμως δὲν τοῦ ἔκαμα κανένα φάρμακον.

*
**
Ἄκουσε τοῦ χωρῆου ἀφοῦ ἐβασανίσθη μίαν ὥραν νὰ βγάλῃ τὸ δόντι ἐνὸς χωρικοῦ καὶ δὲν τὸ κατώρθωσε:

— Τὸ δόντι δὲν μποροῦσαμε νὰ τὸ δώλωμε, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐρούσκασε καὶ τ' ἄλλο μάνουλό σου κ' ἔτσι δὲν κάνεις κκκκκ ἐντύπωσιν.

NOTRE ÊTRE

Si mon être
avec votre être
faisait un être,
alors mon être
avec votre être
serais l'être
comme il doit être.

IL NOSTRO ESSERE

Se il mio essere
col vostro essere
farebbe un essere
allora il mio essere,
col vostro essere
sarebbe l'essere
quel che dev'essere.

ΤΟ ΕΙΝΑΙ ΜΑΣ

Ἐάν ποτέ τὸ εἶναι μου
μὲ τὸ δικό σου εἶναι
ἤθελε γίνουσε τὸ δύο
ἓνα μονάχα εἶναι
τότε τὸ εἶναι σου αὐτὸ
μὲ τὸ δικό μου εἶναι
ἤθελε εἶναι, τὸ εἶναι ἐκεῖ
πεῦ ἔπρεπε νὰ ἦναι.

LEONIDAS ZOI

(ἀγνώστου)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Ἀφιερῶται τῇ Κομήσῃ Μεσσαλαῖ
Τὸ γένος Βούλτσου.

ΣΤΕΡΓΙΩΤΗ.

Γύρω ὄλο ἐρείπια· ἐκεῖ ἄλλοτε ποῦ ἀνθοῦσε ἡ
ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ, ἡ σαῦρες καὶ τὰ φεῖδια ἔχουν κτί-
σει τῇ φωλιά τους. Ὅταν πηγαίνω ἐκεῖ, ἡ ψυχὴ
μου πλημμυρίζει ἀπὸ ἀνέκφραστον μελαγχολίαν,
δὲν φυτρώνουν παρὰ μόνον ἀγκάθια καὶ χόρτα, μὴ
ἀντίθεσις γύρω τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς, ἡ φρά-
κτες γεμάτες ἀγριολούλουδα, τ' ἄλωνα γεμάτα κρι-
να, τὰ ἀρνάκια βόσκουν ἀμέριμνα καὶ ὁ βοσκὸς μὲ
τῇ φλογέρα παίζει ὀλόγλυκο σκοπὸ.

Μὰ μὲς τὰ ἐρείπια καὶ στ' ἀγκάθια ἀνθίζει μὴ
τριανταφυλλιά, τὴν ἐφύτευσεν ἓνα χαριτωμένο κο-
ριτσάκι, τὸ καμάρι καὶ ἡ χαρὰ τῆς οἰκογενείας
τῆς. Ἀγγελῶδι σωσιό, ἀγνότερο καὶ ἀπὸ τὰ κρι-
να, πεῖδ ὡμορφο καὶ ἀπὸ τὰ λούλουδα. Μὲ τὴν χαρὰ
εἶδε τὸ πρῶτο μπουμπουκάκι ποῦ ἀνοῖξεν ἡ τριαν-
ταφυλίτσα τῆς· τὴν ἐπότιζε καὶ τὴν ἐσκάλιζε μόνη
τῆς ἡ ἄμοιρη Ἑλένη μὲ τὰ γλυκὰ καὶ μελαγχολι-
κὰ μάτια τῆς. Πέρασαν ἀπὸ τότε χρόνια πολλὰ,
ἐκεῖνη κοιτῆται βαθειὰ στὴ γῆ, μὰ ἡ τριανταφυλλιά
τῆς ἀκόμα μένει, καὶ μόνον τὸν Ὀκτώβρη καὶ τὴν
ἀνοῖξει ἀνθίζει καὶ κάποτε πηγαίνει ἡ δόλια τῆς μη-
τέρα, ὅσο τὸ ἐπιτρέπουν τὰ γεροντικά τῆς πόδια,
καὶ κόπτει ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα καὶ μὲ τὰ κερέ-
νια τῆς χέρια στολίζει τὴν εἰκόνα τῆς, τὴν εἰκόνα
μὲ τὰ μεγάλα καὶ μελαγχολικὰ μάτια τῆς. Ἐ-
πεσεκέφθην πάλι τὰ ἐρείπια. Στὴ ρίζα τῆς τριαντα-
φυλλιάς εἶδα ἀνθισμένα δύο κρινα· ἀκουμβοῦσαν
θαρρεῖς μὲ ἀγάπη τὸ κεφαλάκι τους εἰς τοὺς ἀνθι-
σμένους κλώνους τῆς τριανταφυλλιάς. Ἀπόρησα
διότι τόσο καιρὸ ποῦ εὐρίσκομαι ἐδῶ δὲν εἶδα
ἄλλο ἄνθος νὰ βλαστήσῃ. Ἡρώτησα ἀρχαῖον φύ-
λακα τοῦ κτήματος, πῶς εὐρέθησαν τὰ κρινα ἐκεῖ.
Μοῦ ἀπεκρίθη μὲ τὴν λαχτάρα τῆς ἀγάπης,

καὶ μὲ τὴν ἀτέλειωτη πίκρα τοῦ αἰωνίου χωρισμοῦ
πῶς ἀδελφικό χέρι ἐφύτευσεν τὰ κρινα ἐκεῖνα!

Ταπεινὰ καὶ ἀγνὰ κρινα! καὶ σεῖς εὐώδη τρι-
αντάφυλλα, ἀνθίζετε εἰς τὴν ἐρημικὴν γωνίαν σας.
Τὰ ἐρειπωμένα τείχη σᾶς προφυλάττουν ἀπὸ τὴν
παγωμένη πνοὴ τοῦ βορριᾶ, χέρι βέβηλο δὲν θὰ
τολμῆσῃ νὰ σᾶς ἀποχωρίσῃ, διότι ὄλοι γνωρίζουν
τὴν θλιβερὴν ἱστορίαν σας.

Ἀνθίζετε διὰ νὰ φέρετε ζωντανὰ καὶ ἀγνή τὴν πο-
λύπικρη ἐνθύμησιν τῶν δύο ἀδελφῶν.

Χαρίκλεια Δ. Ξενοπούλου.

ΜΑΤΑΚΙΑ ΠΛΑΝΑ...

Ματάκια πλάνα, λάμπετε στὸ μέτωπο ἀπὸ κάτω
Τρομαχτικά κι' ἐπίμονα καὶ πάντα σιωπηλά,
Κι' ἐνῶ μοῦ φέροντε βαθειὰ τὸν τρόμο τοῦ θανάτου,
Σκλάβια ἡ χαρὰ μου ἀλύτρωτη σᾶς προσκυνᾷ δειλὰ.

Δὲν εἶστε σεῖς τὰ δίδυμα τοῦ Οὐράνιου Κύκλου ἀστέρια
Ποῦ πᾶν καὶ καθρεπτίζονται σὲ ἀτάραχα νερά,
Σὲ μιὰ νυχτιὰ ἀξεδιάλυτη εἴσαστε δυὸ μαχαίρια
Ποῦ ἀστράφτουν καὶ ξεσκίζουνε καὶ δείχνονται σκληρά.

Ματάκια πλάνα, φλογερά κι' ἀφίλητα καὶ μαῦρα
Ποῦ ἐγίνετε τὸ παῖδεμα μᾶς μάγισσας χρυσῆς
Ὡ! ἄς ἦταν τὸ ἀχέλι μου νὰ πιῇ τὴν τόση λαύρα
Ποῦ κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρα κρατεῖτε πάντα εἰσεῖς.

Κι' ἄς ἦταν κάποιον δειλινὸ ποῦ ἡ λιγυστὴ ζωὴ μου
Θὰ λυώνῃ μὲ τὴν αὐλὴ τῶν λουλουδιῶν ζωῆ
Σὰν πεταλοῦδα ἀνάσῃ καὶ ἀφρόντιδῃ ἡ ψυχὴ μου
Μὲ στὴν αἰθέρα φλόγα σας νὰ πᾶν καὶ νὰ καῖ.

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΕΜΟΝΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

**“ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ,,
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐτησία ἐν Ζακ. — ἐν Ἑλλάδι — Ἐξωτερικοῦ

» Δρ. 5 — Δρ. 7 — Φρ. 8.

Ἐξάμην. » 3 — » 4 — » 4.

Τρίμην. » 1,50.

Ἀγγέλλεται πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον.

Πᾶσα ἀποστολή:

Διεξέθυσιν „Μουσῶν“
Ζάκυνθον.

**ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ
ΕΠΑΡΧΙΩΤΗ**

1 — 13 τοῦ Γενάρη 1911.

Τί καλά ἔμεις ἔδωκάτω! Κόβουμε τὴ βασιλόπτητα, χωρὶς νὰ μᾶς στενοχωρεῖ καμμιά μεταφυσικὴ θεωρία γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς. Τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου πού ὁ ἡμεροδείκτης σημειώνει στὸν τοῖχο, δὲν εἶναι γιὰ μᾶς σταθμός. Τραβοῦμε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς, ἀφομοιωμένοι μὲ ὅ,τι ζεῖ ἢ φυτοζεῖ γύρω μας, σὰν τὴ βελανιδιά ἢ σὰν τὴν κάμπια. Γυρίζουμε τὸν κύκλο μας μέσα στους τόσους ἀκαταμέτρητους κύκλους τῆς μεγάλης, τῆς ἀναρχῆς ζωῆς. Τί καλά!

Οἱ καθήμενοι οἱ πρωτενουσιάνοι! Εἶναι γιὰ λύτωση ἀλήθεια. Νὰ τρῶς τὴ νόστιμη βασιλόπτητα εὐτυχισμένος, καὶ νὰ σκοπτάρτσι ἀξαφνα τὸ δόντι σου σὲ ἓνα σκληρὸ χαλκί, δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐχάριστο. Ὅλη τὴν εὐκαλὴ φιλοσοφία τῶν ρεπορτέρηδων—ἀζυμὴ πῆττα ζυμωμένη ἀπὸ χαλκία μὲ σκύβαλα—εἶναι ὑποχρεωμένοι οἱ καθήμενοι οἱ Ἀθηναῖοι νὰ τὴ χωνεύουν κάθε πρωτοχορονιά. Χαρὰ στὰ στομάχια τους!

Ἔτσι λοιπόν. Ἐβρεξε παράσημα ἔκλειπᾶνω σὲ πολλοὺς δημοσιογράφους μὲ αὐτοϊκανοποίητην ἀξίωση λογογράφων, καὶ σὲ μερικοὺς—ἐλάχιστους—πού τ' ἄξιζαν, ἀληθινοὺς συγγραφεῖς. Πόσοι ἰσπότες τοῦ Πηγᾶσου μεμιάς, ὦ Ἀπολλὸν! Καὶ πόσο λίγοι πάλι στῶν μεγαλοφυῶν τὸ ἀσκέρι! Καὶ τί ἀλαλαγμοὶ καὶ κακὸ ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν ἀδικημένων, πρὶν ἀκόμη δημοσιευθεῖ τῆς ἀπονομῆς τὸ διάταγμα!

Ὁ Ἀρχίλοχος ὁ Γαβρηλίδης ρώτησε: «Γιατί τόσο τοιγυνοῖα;» καὶ ξαναρώτησε: «Γιατί τόσο δαψίλεια;» Ἐπιγραμματικώτερα βέβαια δὲ μποροῦσε νὰ ἀποδοθεῖ ἡ ψυχολογία τῆς παρασημοφορίας αὐτῆς. Αὐτὸ εἶναι. Τὸ ἀνακατωμά τῶν πάντων. Ὁ ἀπρὸς μὲ τὸ κατακάθι. Κανένα ξάφρισμα. Κανένα ξεχώρισμα. Κανένα εὐλαβητικὸ

ξεδιάλεγμα. Ἡ λογοτεχνικὴ ἀξία ἀγκυλοποιημένη τὴν πολυγραφικὴν ἀσημότητα. Ὁ ἀληθινὸς ποιητὴς καὶ ὁ οἰκτρὸς στιχοπλόκος. Ὁ διαλεχτὸς πεζογράφος καὶ ὁ μελανωτῆς ἀναγνωσματοποιός. Θαλάσσωμα!

Ἀλλὰ πού θὰ βάλουμε τὰ σύνορα, γιὰ νὰ ξεχωρίζῃ τὸ σοβαρὸ ἀπὸ τὸ γελοῖο; Καὶ πού τὴ χρεωκοπημένη σιπιμότητα;

Ὁ Παπαδιαμάντης. Νὰ ἔνας ἔθνικὸς χαμός, πού θ' ἄξιζε ἓνα πανελλήνιο πένθος, ἂν ἐξούσαμε σὲ μιὰν ἄλλη ἐποχὴ λιγώτερο ματαιόδοξη καὶ χυδαία. Ἀλλὰ πένθος βαθύ, βουβό, μαρμαρωμένο. Τὴν ἐσωτερικώτερη θλίψη τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ὀρφανεμένης. Ἐνα πένθος καθολικὰ διανοητικὸ καὶ σπαραχτικὰ ἀμίλητο καὶ τραγικὰ εὐγλωττο στὴ μυστικὴ σιγὴ του.

Ἀλλοίμονο! Ὁ μοναξιακὸς ἀναχωρητῆς τῆς παραμέρης ζωῆς, ὁ γλυκὸς ξωμάχος τῆς στρατῆς τῆς σιγῆς πού ὀδηγεῖ στὸ ἀπόκοσμο ἐρημοκλήσι τῆς Λήθης—ἔγινε πεθαίνοντας θέμα γιὰ ἀγάγχωσμα ἀπὸ τοὺς βέβηλους ἀναγνωσματοφάντες τῆς Ἀθήνας! Ποιὸς παίρνει τὸ ραβδί, νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ ἀπόμερο ἐρημοκλήσι τῆς Βουβῆς Λύπης τοὺς ἀνόσιους φωνασκούς τοὺς ἀπροσδιόνυσους;

Ὁ πιδ μεστὸς χαρακτηρισμὸς στὸ θάνατό του ἐγράφη ἀπὸ τὸν κ. Ζ. Παπαντωνίου στὸ «Ἐμπρός». Ὁ πιὲ λυρικὸς ἀπὸ τὸν κ. Ν. Κ. στὴν «Ἐστία». Ὁ πιδ ἀτόνος ἀπὸ τὸν κ. Κωστῆ Παλαμᾶ στὴν «Ἀκρόπολι». Κι' ὁ πιδ μωρὸς ἀπὸ τὸν ἀφηγιασμένο σοφὸν κ. Σ. Μελά στὸ «Χρόνο». Φτωχὲ Παπαδιαμάντη!

Μιὰ σύντομη ἀλλὰ δυνατὴ διαμαρτυρία γιὰ τὸ σπῆτι πού ἐγεννήθη ὁ Σολομὸς στὰ τελευταῖα «Παναθηναῖα». Γιὰ τέτοια μεγάλα ἔθνικα κειμήλια ἄλλοῦ δίνουν τὰ χέρια ἢ κοινωνία ὁ Δῆμος, τὸ Κράτος, ἢ Κυβέρνηση—ὄλοι μαζί μὲ κάθε θυσία νὰ τὰ ἀναστυλώσουν, νὰ τὰ συντηρήσουν, νὰ τὰ παραδόσουν στὴν ἄλλη γενεὰ πού κατόπι τους ἔρχεται ἀνέπαφα. Σὲ μᾶς ἔδω ὄλα καὶ ὄλοι συνόμωσαν, θάλεγε, νὰ βγάλουν τὸ μοναδικὸ μας κειμήλιο ἀπὸ τὴ μέση!

Ἄλλοτε, στὰ Ἀποκαλυπτῆρια τοῦ ἀνδριάντος, ἀξιότιμος Ζακύνθιος ὁ κ. Ε. Γιαννόπουλος εἶχε προτείνει νὰ ἀγορασθεῖ, νὰ διορθωθεῖ, νὰ ἐντοιμισθεῖ μιὰ μαρμαρινὴ πλάκα μὲ τοῦ Ποιητῆ τὸ ὄνομα, καὶ νὰ ἐγκατασταθεῖ μέσα ἢ Στοά μας, μιὰ βιβλιοθήκη, ἓνα μουσεῖο, ἓνα ἀναγνωστήριο. Ὠραῖα ἰδέα! Κρίμα μόνο πού δὲν ἐκαρποφόρησε! Δὲν εἶναι τάχα ἀκόμη καιρός;

Ὁ ἐπαρχιώτης.

ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ ΟΙΚΟΙ ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

ΟΙ ΚΟΜΗΤΕΣ ΖΡΙΝ Η ΣΔΡΙΝ

(συνέχεια)

Μλαδινέος ὁ νεώτερος. οὕτω κληθεῖς πρὸς διάκρισιν τοῦ Θεοῦ του Μλαδινέου, ἐνυμφεῖσθαι τὴν Λελέαν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως τῆς Ρασσίας καὶ διεδέχθη τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ εἰς τὰς καμπαῖας τῆς Σκαρόνης καὶ Σλίσης. Ἐσχέ μεγάλας διενέξεις πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Οὐγγαρίας, ζητοῦντα ἐκπονήσασθαι τὸ δικαίωμα

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

τήματα.

—'Ολη μέρα. = Κεθ' έκαστην, καθ' ἡμέραν, ὡσημέρως.

—'Ολ' ἡμέρα γύρι—γύρι καὶ τὸ βόδου ξαπλωτοῖ. = Δηρ, ἀ'νγμ. 'Η ζώνη.

—'Ολημέρα. = Κεθ' ὄλην τὴν ἡμέραν, διὰ πάσης ἡμέρας.

—'Ολημερούσιο (νέρο) = Βροχὴ κεθ' ὄλην τὴν ἡμέραν διαρκέουσα.

—'Οληνωχία. (ή) καὶ

—'Οληνωχίς. Παννοχίς, παννόχιον

—'Ολιάτη. * (ι. Oliati) = Οἰκ. ἐν Ζακ. περὶ τὸ 1730.

—'Ολιόδη. * (ι. Olivari) = Οἰκ. ἐκ Νικηπόλεως ἐν Ζακ. (1813.)

—'Ολιέλο. = ('Ορ. λ. Λιβέλλο)

—'Ολιότα. (ή—ὄν γον.) = 'Ολιότα.

—'Ολιότα Διάση. μυθιστορία ὑπὸ Σωκρ. Α. Ζερόου. Ἐν Ζακ. 1890 εἰς 8ον σ. 331

—'Ολιότα ἀνθη. ἐστὶ τοῦ φερέτερου τῆς

... Ἀνθη Βρεζέου. ὑπὸ ... Ν.

Καταμῆ καὶ τὴν 23 δεκ. 1862. Ἐν Ζακ. τυπ. ὁ Παρνασσός. 1865. Εἰς 8ον σελ. 8

—'Ολιότα ἀνθη ὑπὸ Ἀριστείδου Κροψοκράτου. Ἐν Ζακ. τυπ. ἡ Δύγη. 1869. εἰς 8ον σ. 13.

—'Οί νέοι τρώων τὰ ξυνὰ κί' οἱ γέροντες μουδιάζουν. = 'Οι πολ- λάκις διὰ ταραλάμακα τῶν τέκνων ὑπο- φέρουσιν οἱ γονεῖς. ἐπίσης καὶ τὰ τέ- κνα διὰ τὰ ἀκρισίς τῶν γονέων.

—'Οιονπνευματικὴ ἐπιτομία ἢ Με- λισσα. Ἐ, Ζακ. Τυπογρ. Αὐγὴ 1859 εἰς 8ον σελ. 36.

—'Οἱ Παδοῦάνοι ὑπὸ Σ. δε-Βιζή Ἐν Ζακ. τυπ. Κροψοκράτου εἰς 4ον Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ περὶ Δ. Κυψίλη.

—'Οἱ πολλοὶ καπετανεῖοι τσακί- ζουνε τὸ κοράβι. = 'Οι οἱ πολλοὶ ἀρχόντες γίνονται αἰτίαι καταστροφῆς καὶ ζητίας τῶν ἐξορσιζόμενων. «Πολ- λοὶ στρατηγοὶ Κερίαν ἀπώλεσαν».

—'Οἱ συνδουρνταί τῆς λέσχης ὁ Ζάικυθος. Ἐν Ζακ. 1819-τ-16.

—'Οἱ τῆφοι τοῦ Φωυκόλου. ὑπὸ Νηθναῆλ Ι. Δομενεγίτη. (Ἐκ τοῦ φολκῶδ. 1 καὶ 2 τῆς Ν. Κροψέλης) Ἐν Ζακ. τυπ. Φώσκολος Σ. Κροψοκράτου 1888. Εἰς 8ον σ. 12.

—'Οἱ τεχνίται εἰς νέαν τινὰ τεχνί- την ὑπὸ Ε. Μ(αρτινέγκου) Ἐ, Ζακ. τυπ. Κ. Ρωσσαλίμου 1854 εἰς 15ον σ-58.

—'Οἱ τρεῖς καλλιτέχναι, ἧτοι τὸ Ἰδρυμὸν ὑπὸ Ἐλ. σπαστίου Μαρτινέ- γκου. Ἐδρα β'. Ἐν Ζακ. 1883 τυπ. Κροψοκράτου εἰς 8ον σελ. 40.

—'Οἱ φίλοι εἶνε φρίλλα. = 'Οι

σπάνιον νὰ εὐρωμεν φίλους πιστούς. —'Οἱ φίλοι ε' τὴν ἀνάγκη μου κί' οἱ ἐχθροὶ μου ε' τὴ χαρὰ μου = 'Οι τοὶ; πλείστους τῶν φίλων ἀ- πρακτώμεν, ὅταν ἔχωσιν οὗτοι τὴν χαρὰν ἡμῶν, ἐφ' ἣ χαρὰ καὶ εὐτυχία ἡμῶν προκαλοῦσι τὸν φθόνον αὐτῶν.

—'Οἰκτιρμός. (ο) = 'Οικτιρμός. Καὶ ρι. Γλῶσσ' οἰκτιρμῶς τοῦ θεοῦ

—'Οκαζιόν. * (γζλλ. occasion) = Εὐκαιρία, περίστασις, συμβάν.

—'Ο καθένας τὴ πορδὴ του μο- σκολίδινο τὴν ἔχει. = Ἐπι τῶ, εὐ- αρετουμένων εἰς τὰ ἴδια ἐκκτωμάτα.

—'Ο κάθε νῆος ποῦ ἀγαπάει (ρωτάει ἓνα βιβλίον,

ποῦ πάντα γράφει νάμασε μαζί (ἐμεῖς τὰ δύο

= ἄημ. δίστυχον.

—'Ο καιρὸς γεννδεὶ τὴν δλύ- θεια. Εὐλληπτος.

—'Ο καιρὸς ὁ μακρυνὸς ἢ τση- κισμὸς, ἢ συντριμῶς. = 'Οτι ἡ πο- λυχρονίος ἀρρωσίς καὶ σιωπὴ ἐμβέλ- λουσιν ἡμῶς εἰς ἀμφ. βολίαν περὶ τοῦτον ἀπεσοκταίου.

—'Ο κακὸς κακὸ ὄλο βλάπει]

= 'Οτι πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ διεσθρα- μένου καὶ φθονερού τὰ πάντα ἔχουσι

κακῶς.

—'Ο κακὸς καλὸ δὲν κάνει κι' ὄλο τὸ κακὸ 'παινάει. Εὐληπιος.

—'Ο κακὸς σκύλος ψόφο δὲν ἔχει. —'Οτι οἱ σκληραγωγημένοι τὸ σῶμα ἀντέχουσιν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς σκληραγωγίαις.

—'Ο καλὸς καλὸ δὲν ἔχει. —'Οτι οἱ ἐργάται τοῦ καλοῦ ἀμείβονται συνήθως δι' ἀγνωμοσύνης.

—'Ο καλὸς καρaboκύρις ε' τὴ φουρτοῦνα φαίνεται, (δείχνει) —'Οτι ἡ ἀξία τῶν ἱκανῶν Διοικήτων εἰς τὰς δεινὰς περιστάσεις ἀποδεικνύεται (B. Π.) 'Επίσης καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰς τοῦ βίου τὰς συμφορὰς.

«Κυβερνήτη μὲν γὰρ ὁ χειμῶν καὶ τὸν ἀύλητὴν τὸ στήδιον, τὸν στρατηγὸν ἢ περὶ τὰς, τὸν μεγαλοψυχὸν ἢ συμφορὰ, τὸν χριστιανὸν δὲ περὶ τὸν δοκιμάζει καὶ βεβαιώνει. (Ἄγ. Βασίλ. ἐν Λιμῶ καὶ Δύχμῳ.)

—'Ο καλὸς Μάρτης ε' τὰ κάρδουνα κι' ὁ κακὸς ε' τὸν ἥλιο, τὰ παλῆὰ παλούκια καίει καὶ τὰ νέα ξεβλασταρώνει. —'Οτι ὁ ψυχρὸς καὶ βροχερὸς Μάρτης, κατὰ τοὺς χωρικοὺς, προτιμότερος τοῦ ἔχοντος ἐκρινάει ἡμέρας.

—'Ο καλὸς ὁ φίλος στὴν ἀνάγ-

κη φαίνεται. = Εὐληπιος.

—'Ο Κατῆς φιλεῖ τὴ μάνα του κι' ἐγὼ πῶς νὰ κοιθῶ; = 'Επὶ μετ' ὀληπτοῦντων δικαστῶν, ἐνεκκ διαπρόρων λόγων.

—'Ο καυγᾶς γι' τὸ 'πάπλωμα. 'Εκ τοῦ γνωστοῦ συμβάντος τοῦ Νε στρατῶν Χόντζα. (Π. Β.)

—'Ο καφφῆς θέλει καυτός, εἰς καθίγκλα καθιστός καὶ νὰ ἦν' καὶ χαριστός. = 'Εγκώμιον τοῦ κερρέ.

—'Ο Κεφαλλονίτης. ποίημα. . . ὑπὸ Ἀνδρ. Μαρτζέκη. . . ἀπηγγέθη. . . τὴν 20 ὀκτ. 1899. Τυπ. Ν. Κοντόγεωργα εἰς 8ον -σ- 8.

—'Ο κερατᾶς τὸ κέρατο καπετανάτω τῶχει—κι' ἀκόμα κι' ἡ γυναϊκά του κρυφὸ καμάρι τῶχει. = 'Επὶ κερασφόρων.

—'Ο κῆπος κάνει τὰ κουκιά κι' ὁ μύλος τὰ γυρίζει. = 'Οι ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη.

—'Οκία. (τά) (λεξ. ναυτ. it. occhi) ('Οπαί, δι' ὧν διέρχεται ἡ ἄλυσος τῆς ἀγκύρας.) = 'Οφθαλμοί.

—'Οκιάλλη. * (it. Occhialli) = Οἶκ ἐξ Ἰταλίας (1804)

—'Ο κ. Κωστάκης ἐν Ζακύνθῳ. 1864 σ. 12.

—'Οκνᾶ. = Νωθρῶς, βραδέως.

—'Οκνὸ παράδι μακροῦ ταξειδι. = 'Οτι τὰ ἐκ τῆς ὀκνηρίας ἀποτελεῖ σματὰ ἐπιζήμια συνήθως.

—'Οκνός. = Νωθρός.

—'Ο Κόντε Φορνηπόπολης εἰς τὸ Πλεμοναρίο. (στουρικὸς διάλογος) 'Εν Ζακ. 1849.

—'Ο Κορνάλιος Κ. Φιλτων ὑπὸ ΓΔΚ. 'Εν Ζακ. τυπ. ἡ Δύγη 1863 εἰς 8ον -σ- 8.

—'Ο κόσμος μὲ τὸ κόσμο κι' ἡ γρήι μὲ τὸ κουρκούτι. 'Επὶ πηρῶν μὴ ἀρρώντων εἰς ἄλλο ἢ εἰς λιτὸν βίον. (Π. Β.)

—'Ο κόσμος τῶχει βούκινο καὶ ἐγὼ κρυφὸ καμάρι. 'Επὶ τῶν κρυπτῶν τὰ πισιδήκα.

—'Ο κουμπάρος τὴ κουμπάρα 'σὰν τὰ 'μάτια του τὴν ἔχει. = 'Επὶ συζυγικῆς ἀγάπης καὶ τρυφερότητος.

—'Ο κουτσὸς μὲ τὸ 'να πόδι—κυνηγάει τὸ 'χταπόδι—κι' ἡ κουτοῦ τὸ μαγερεύει—κι' ὁ κουτσὸς τὸ λιγκουρεύει. 'Αστειὸν ἀμάρτιον πρὸς χωλοὺς.

—'Οκτὼ ψυχοφελεῖς ὀμιλῖαι, ὑπὸ Γεωργίου ἱερ. Πρωτοπνεκτᾶ. 'Εν Ζακ. 1891 -σ- 67.

Υ—'Ο Κύκλος. = . . . ὀδικὸν σύγγραμμα ἐκδοῦσα ἐνον ἀορίστως ἐν Ζακ. τῇ 1 Ἰουλίου 1858 ὑπὸ Γεωργ. Δομενεγίνη.

—'Ο κυνηγὸς ἐξέτασι δὲν ἔχει. = 'Αξίωμα τῶν κυνηγῶν ὅπως διέρχωνται ἀνενοχλάτως ὅπου δῆποτε.

—'Ολα. = 'Ω εὐτος, ὦ σὺ!

—'Ο λαγὸς ἀν δὲν ἰδῆ σκυλί, δὲν φεύγει ποτέ. = 'Επὶ δειλῶν τρεπομένων εἰς φυγὴν εἰς πρῶτην εὐκαιρίαν.

—'Ολάκερος. = 'Ολος, ὀλόκληρος.

—'Ολα μας ἀνάποδα κι' ὁ γάμος μας Τετράδι. = 'Επὶ τῶν γενομένων ἀκέρως.

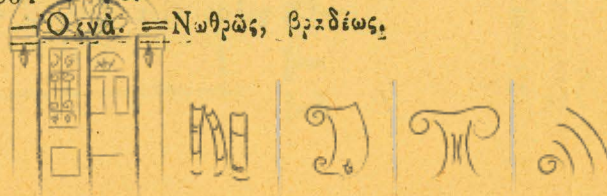
—'Ολα πιάνουνε τοῦ νοῦ ξέχω' ἀπὸ τὸ ν οἰκοκυριό. = 'Επὶ νέων μὴ ἐχόντων πείραν πρὸς οἰκονομίαν.

—'Ολάπλωτος. * = 'Ανκπεταμένος.

—'Ολα τὰ δάκτυλα δὲν εἶν' ὄμεια. = Σαφής.

—'Ολα τὰ πατούμενα δὲν τρώ(γ)ουνται. = Εὐήπιος.

—'Ολα τὰ στραβά κουλούρια ἐνύψη μας τὰ πλάθει. = 'Επὶ τῶν ἀποδιδόντων εἰς ἄλλους ἀναίτως ἀμαρ-

κλήσεών του, ἔσχε δ' ὁμως ὡς προστάτιδα τὴν Ἑνετικὴν Δημοκρατίαν. Ἀπέθανεν ἄνευ κληρονόμων εἰς Τραοῦ κατὰ τὸ 1348. Λιὰ τοῦ θανάτου δὲ τούτου ἐξέλιπεν ὁ κλάδος οὗτος, αἱ δὲ κομητεῖαι αὐτοῦ μετεβιβάσθησαν εἰς τὸν οἶκον Suadic.

Παῦλος ὁ Β' υἱὸς Παύλου τοῦ π. τ. Στέπκου, προσεκολλήθη εἰς τὴν Ἑνετικὴν Δημοκρατίαν, εἰσήχθη δὲ παρὰ τοῦ Δουκὸς Ἰωάννου Σοράνζου (1314) εἰς τὴν ἑνετικὴν ἀριστοκρατίαν. Ἐν τῷ Δουκικῷ διατάγματι ἀποκαλεῖται Ἀξιότιμος καὶ ἰσχυρὸς Πρίγκηψ ἐξαιρεται δὲ ἐν αὐτῷ ἡ μεγάλη πρὸς τὴν Δημοκρατίαν πίστις του. Βραδύτερον ὠνομάσθη Κόμης τοῦ Τραοῦ (1315) παρὰ δὲ τοῦ Βασιλέως Καρόλου Οὐμβέρτου διωρίσθη Βάνος καὶ Κροατίας. Ἐνυμφεύθη τὴν Ὁρσαν, θυγατέρα τοῦ Κόμητος Φρειδερίκου Frangirane ἕξ ἧς ἔσχε ἓνα καὶ μόνον υἱὸν τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος. Θανόντος τοῦ πατρὸς του, ἔσχε ὡς σύμβουλος τὸν θεῖον αὐτοῦ Γρηγόριον, προστάτιδα δὲ τὴν Ἑνετικὴν Δημοκρατίαν. Κατὰ τὸ 1347 ὁ Βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας Λουδοβίκος ζήτησας παρὰ τούτου τὸ φρούριον τῆς Ὀστροβίτζης, ἔδωκε πρὸς αὐτὸν ὡς ἀντάλλαγμα τὸ φρούριον Ζρίνι μετὰ 75 ἄλλων γαιῶν ἐν Κροατία. Ἐκ τοῦ πρώτου δὲ τούτου Κόμητος Ζρίν ἤρχισεν ἡ νέα ἐπωνυμία, ἧτις ἔμεινεν ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην.

(ἀκολουθεῖ)

Κ. Γ. Σφήκας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ—ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ». Εἰκονογραφημένον 15θήμερον περιοδικόν. Ἐξεδόθη τὸ 245—246 τεῦχος τῆς 15—31 Δεβρίου. Περιεχόμενα. Φύλλα στὸν ἄνεμο. Ἐμφάνις. Μακρονὸς ἐσπερινός. Ὁ Συμβουλευτής. Ἀνεμοστρόβιλος. Περιπλανώμενος. Ρυθμοὶ. Μαρή-Κλαίρ. Χριστούγεννα. Οἱ Καλλικάντζαροι. Ὁμιλίς μετὸν ἑαυτοῦ μου. Ἡ ζωὴ τοῦ 15θήμερου, διάφοροι καλλιτεχν εἰκόνες καὶ ἐπίκαιροι. (Ἐγγραφαὶ δι' ἓν ἔτος δρχ.—φρ. 25. Κατὰ δόσεις Δρ—φρ. 2 κατὰ μῆνα. Ἡ ἄ. δόσις δρχ. 3. Ἀθήναι' ὁδὸς Ἀριστοτέλους 35.)

— «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» Μηνιαῖον καλλιτεχνικὸν περιοδικόν. Περιεχόμενα 119 τεύχους Ἰανουαρίου 1911. Νῦξ Χριστουγέννων. Αἱ Ἰοστέφαν υ. Σκέψεις. Τὰ μάτια σου. Ἐπιστολαὶ ἐκ Βενετίας. Ὁ Βάγνερ καὶ ἡ Ἑλλ. τέχνη. Πέραν τῆς θλίψεως. Ὁ Τολστόη καὶ ἡ κριτικὴ. Πρὸς τὰς γυναῖκας. Ὁ Παρθενώνας. Βυζαντιναὶ διαλέξεις. Πικίλη σελίς. Τὸ τραγοῦδι τῶν καλαμιῶν. Γράμματα καὶ τέχνη. Εἰκόνες καλλιτεχνικαὶ κτλ.

— «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΦΑΡΟΣ.» Ἐπιστημονικὸν θεολογικὸν σύγγραμμα ἐκιδόμενον κατὰ μῆνα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Διευθ. Γρηγορίου Παπαμιχαήλ. Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τοῦ Νεβρίου μετὰ τῶν ἐξῆς περιεχομένων. Πραγματεῖαι. Γρηγ. Παπαμιχαήλ. Γρηγόριος ὁ Παλαμῆς ὡς ἡσυχαστὴς καὶ μυστικὸς. Νικ. Δ. Χαβιασῆ. Προσφορικαὶ σφραγίδες, ἧτοι τυπάρια καὶ

Βυζαντιακὴ σφραγίς. Μάρκου Δασκαλάκι. Μάρκελλος ὁ Ἀγκίρας καὶ ἡ διδασκαλία αὐτοῦ. Διακόνου Δημ. Καλλιμάχου. Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Ἑλλ. κυριαρχίας ἐν Αἰγύπτῳ. Οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες καὶ οἱ μονοφυσῖται Κόπται κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Ἀράβων. Μαργ. Κωνσταντινίδου. Γράμματα ἐκ τοῦ Ἀρχείου τῆς Ἑλλ. Κοινοτήτος Τεργέστης. Κριτικὴ, Χ. Μσκή. Ἡ διδαχὴ τῶν 12 Ἀποστόλων κτλ. ὑπὸ Ἀρχ. Χρ. Α. Παπαδοπούλου. Παράρτημα. Εἰσαγωγή εἰς τὴν Π. Διαθήκην.—(Ἐκαστον τεῦχος ἀριθμεῖ περὶ τὰς 100 σελίδας, Τίμημα ἐγγραφῆς μετὰ τοῦ ἔβδομαδ. παραρτήματος «Πάντα νος» 25 φρ. κατ' ἔτος. Διεύθυνσις: Direction du «Phare Ecclesiastique». Rue Gessi Pacha 10. Alexandrie. Egypte.)

— «ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΗΧΩ» Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος 11 τοῦ Ἰανουαρίου. Περιεχόμενα. Τί εἶναι ὁ Οὐρανός; Ὁ Ὑπνος. Ἡ χολέρα καὶ τὰ πρὸς περιορισμὸν αὐτῆς κατάλληλα μέτρα. Ἀντικατάστασις πνευματορριζῶν. Ἡ ἀπαριθμησις τῶν ἀτόμων τῆς ὕλης. Ἡ πίεσις τοῦ φωτός. Αἱ ἀσθένειαι τῶν οἴνων Ἐστι δίκησ ὀφθαλμὸς. Προβλήματα κτλ.

— «ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ.» Μετὰ εὐδόκιμον σταδιοδρομίαν, τὸ ἠθικοθηραπευτικὸν τοῦτο περιοδικὸν προφρόνως διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ εὐπαιδευτοῦ συναδέλφου κ. Π. Α. Βαρυμποπιώτου εἰσηλθεν αἰσίως εἰς τὸ β'. ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος. Εὐχόμεθα δαφνοστεφῆ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐποικοδομητικοῦ σκοποῦ του.

— «ΕΛΠΙΣ.» Ἡ φίλη συνάδελφος «Ἐλπίς» εἰσηλθε κατ' αὐτὸς εἰς τὸ 37ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της.

— Ἡ ραδιοπάθειαι τοῦ κ. Μάν καὶ αἱ ὠφέλειαι της διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.—Ὁ Κος Μάν, διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου ἐν Παρισίοις ἐξέδωκεν ἐσχάτως λαμπρὸν βιβλίον: «Αἱ Μυστικαὶ δυνάμεις τῆς Φύσεως,» δι' οὗ ἀποδεικνύει τὰς μεγάλας ὠφελείας, αἵτινες διὰ τῆς μεθόδου τῆς εἰσοπαθείας, βασιζομένης ἐπὶ τῆς τελείας θρέψεως καὶ τῆς διορθώσεως τῆς ἀτομικῆς ἰδέας, σκέψεως καὶ θελήσεως διὰ τῆς χρήσεως τῶν ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου. παρεχονται καὶ δι' ἧς ἐξαλείφονται πολλαὶ ἀσθένειαι. Ὁ τρόπος τῆς θεραπείας τοῦ Κου Μάν ἀπλοῦς, ἄνευ φαρμάκων πολυεξόδων καὶ ἀνωφελῶν πολλὰκις, ἐξειδόμενος ἐπὶ τῆς ἀϋθιπιοβόλης κυρίως, ἧτις εἶναι μία μεγάλη δύναμις τῆς ψυχῆς, ἀποτελεῖ τὴν «ἐπιστήμην τῆς ζωῆς» καὶ τὰ μέγιστα συντελεῖ εἰς τὴν ὑγίαν ὄχι μόνον τοῦ σώματος, ἀλλὰ, τὸ καὶ κυριώτερον, τῆς ψυχῆς, τοῦ ἠθικοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, ἀναπύσσονται καθέκαστα τῆς μεθόδου ταύτης μετὰ πολλὰ παραδείγματα κλπ. καὶ δι' αὐτὸ τὸ συνιστῶμεν εἰς πάντας (πάσχοντας καὶ μὴ), καθόσον ἦτε ἀπόκτησις τῆς ὑγείας, ὡς καὶ ἡ διατήρησις αὐτῆς εἶναι τὸ πολυτιμότερον τῶν ἀγαθῶν (διὰ πάντων αὐτῶν) Institut Mann—Boite 92, Hotel des Postes—Paris.)

ΚΑΤΑΒΑΛΕΙΝ ΤΟ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

— ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ. **Παράσημα.** Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Πελοποννήσου Πέτρος ἀπέδειξε τὸ παράσημον τοῦ Λευκοῦ Ἀστροῦ Γ' τάξεως εἰς τὸν διακεκριμένον μετριοδιδάκην καὶ συγγραφεῖν, Μέγαν δὲ Χριστοφύλακον τοῦ Ὁρθ. Πατρισταρχεῖου κ. Μ. Ι. Γεδεών. — Ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις τιμῶσα τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας ἀπέδειξε ἀξιοπίνως τὸν ἀρχαῖον Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος εἰς εἰκοσάδα Ἑλλήνων λογίους, ἐν αἷς καὶ εἰς τοὺς ἀξιολόγους συμπολίτας μας κ. κ. Στέφ. Μαρτζώκην καὶ Γε. Ξενόπουλον, τοὺς ὁποίους καὶ θερμὰ συγχόρισεν. † **Α. Παπαδιαμάντης.** Ἀπέθανεν ἐν Σκιάθῳ ὁ ἐκ τῶν κρατίστων διηγηματογράφων Α. Παπαδιαμάντης. Ὁ Ἑλλ. τύπος ἐξῆρε τὸ φιλολογικὸν ἔργον τοῦ ἀποθανόντος, μεταξὺ δὲ τῶν γραφάντων ἐξέχει, σὺν ἄλλοις, καὶ τὸ ἐν τῇ « Ἀκροπόλει » ἄθρον. τοῦ κρατίστου τοῦ κολοῦμου χειριστοῦ κ. Στ. Σταματίου. — **Κάλαντα ἐν Κρήτῃ.** Τῇ παραμονῇ τῶν Χριστουγέννων, οἱ μοθηταὶ τοῦ ἐν Χαλέπῳ Γυμνασίου ἐβόλλον τὰ Κάλαντα ὑπὲρ τοῦ τομεῖου Ἀμύνης τῆς Κρήτης εἰσπράξαντες 868,90 δραχ. ἄς καὶ κατέθεσαν εἰς τὸ αὐτὸ τομεῖον Ἀρύνης.

— **ΕΓΧΟΡΙΑ. Κανάδουσις Σταυροῦ.** Ἡ Λιτανεία τῆς Καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ τῆς Μητροπόλεως ἐτελέσθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ ἐκκλ. πεμπῆς. Παρῆσαν ἄποχοι ἐν γενεῇ οἱ Ἀρχαί, ἡ Φιλαρμονική, αἱ Συντεχνίαι καὶ κόσμος ἀρκετὸς ἀμφοτέρων τῶν φύλων. — **Φυλακὰ καὶ Φρουρίου.** Ριψέσις τῆς ἰδέας, ὅτι αἱ Φυλακὰ καὶ τοῦ Φρουρίου μας πρέπει νὰ καταργηθῶσιν, ὁ Σεβαστὸς Νομάρχης μας κ. Ν. Σελᾶς ὑπέδειξεν εἰς τὸν οἰκίον Ὑπουργόν, κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις τελευταίαν διαμονὴν του, τὴν σπουδαιότητα καὶ χρησιμότητα αὐτῶν, ἀλλὰ δὲ τῇ ἐδῶ ἀφίξει του συνεκάλει τὴν Ἐφορίαν, ἡ ὁποία καὶ παρῆψε ἐγκωμυδότησιν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπεκτάσεως αὐτῶν. — **Διορισμὸς καθηγητοῦ.** Διορίσθη καθηγ. τῆς Γαλλικῆς παρὰ τῷ γυμνασίῳ μας, ἐνεργεῖα τοῦ βουλευτοῦ μας κ. Δ. Κλάδης, ὁ κ. Γ. Φωτιάδης. — **Ἐπιπέδια προιγωγῆ.** Προήχθη εἰς γραμματέα β' τάξεως παρὰ τῷ Ὑπουργ. τῶν Οἰκονομικῶν ὁ ἐκ τῶν ἐντιμωτέρων καὶ ἱκανωτέρων οἰκον. ὑπαλλήλων ἀριστὸς συμπολίτης μας καὶ συναγωνιστῆς κ. Κωνστ. ἱερ. Νομικός, εἰς γραμματέα δὲ α' τάξ. τοῦ τελων. Περσείδης ὁ κ. Γ. Μόζερ. — **Ἀρραβωνές.** Ὁ εὐγ. καὶ καθ' ὅλα ἀριστὸς νέος κ. Ἀναστ. Α. Ἀνοῖνος ἐμνηστεύθη τὴν σεμνὴν καὶ ἀρίτως μεμορφωμένην Δ)δα Ἰουλιαν Ν. Χιλικιά. Εὐχόμεθ' πανευτυχῆ τὴν στέφιν. — **Ὁ νέος παρτίσις.** Μὴ εἰσακουσθεῖσης παρὰ τῇ Κυβερνήσει τῆς φωνῆς τῆς κοινωνίας μας περὶ διατηρήσεως ἐντιμῶν τοῦ πολυτίμου ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφιν τῶς ταμείου μας κ. Ἡλ. Λεγαλέτου, διετάχθη νὰ περιλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν, ὁ νέος ταμίας ἀξιότ. κ. Τζανῆς, ὁστις καὶ ἀφίκετο κατ' αὐτάς. — **Θανάξ. Λουδοβίκος δὲ Ρώμας.** Ἐσθίον ἡμέρα καὶ ἀνεπαύθη ὑπὸ τὸ ἑλληνικὸν χῶμα τῆς πατρίδος μας φουσιγνωμῆς γνωστοτάτη, εὐ, ἐνής, γλυκεῖα, τύπος μετρίφρονος καὶ εὐαγγελικῆς φιλανθρωπίας, ὁ πολὺκλαυστος Λουδοβίκος δὲ Ρώμας, γόνος ἀρχαίας

καὶ μεγαλοπρεπῆς οἰκογενείας ἐκ τῶν πολλαχῶς τὴν νῆσόν μας εὐεργετησοσῶν. Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀπωλεσέν ἡ κοινωνία μας πολὺτιμον αὐτῆς μέλος, χαρακτηριστὸς ἀδελφικῆς, εὐρείας ἀναπιστώσεως καὶ εὐκαρινῶς καρδίας, ἀνταξίον τῶν ἐποίων, εὐ, ἐπέλεξεν οὐ μὴ κατὰ τὴν μετρίφροναν, ὡς ἐξέκειν ὁ μεταστάς, κηδεῖαν του, ἀξιότιμος ἐπαινήτης, ἀμετάφιλτος καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς αὐτὸν συνδεδεμένος εὐγ. ἐπιστήμων κ. ἱω. Τσιλιμγκρῆς. Πάντας τοὺς τιμημένους συγγενεῖς τοῦ ἀειμνήστου Α. δὲ Ρώμα ὀλοφύχως συλλυπούμεθα. — **Λουκία Δ. Μπάφα.** Στίλβουσα προσωπικότης, ἐπὶ ὄνομα χρυσοῦν διεγράφη ἐν τοῦ κύκλου τῆς ἀριστοκρατίας μας καὶ μετὰ δακρύων θαλερῶν παρεδόθη εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἡ πολὺτιμος ἐν ἀρεταῖς πρεσβύτερος Λουκία Δ. Μπάφα Σύζυγος πλήρης μυθώδους ἀφισώσεως πρὸς τὸν ἤδη ἀπαρηγόρητον σύζυγόν της, τὸν ἐντιμὸν συμπολίτην μας κ. Διον. Μπάφον, ἀδελφῆ καὶ συγγενῆ, ἀπείρω φιλότεργος, δέσποινα ἐμφορευμένη βαθυτάτης φιλανθρωπίας καὶ εὐκρινείας, φίλη εἰς πάντας σεβαστῆ καὶ προσφιλεῖ, ἐν τῇ μετρίφρονι γυναικείᾳ σφαίρᾳ τῆς ἐπραγματοποίησε ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ οἴκου της ὅλας τὰς μεγάλας γυναικείας ἀρετὰς καὶ ἐξιδανικεῖσε τὸ καθῆκον. Οὐδέθημα συλλυπητήρια πρὸς τὸν ἀξιότ. σύζυγόν της, τὰς ἰσοτίμας ἐν ἀρεταῖς ἀδελφάς της καὶ λοιποὺς πενθοῦντας οἰκείους καὶ συγγενεῖς της. — **Νικόλαος Κ. Λεονταρίτης.** Τοῦ θανάτου τὸ δρέπανον ἀπέκοψεν ἀποτόμως τὸ νῆμα τῆς ζωῆς ἐνός τῶν ἀγαθῶν συμπολιτῶν μας, διακριθέντος διὰ τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς, τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτήρος καὶ τὴν ἀπροσποίητον εἰς πάντας εὐκρινείαν, τοῦ ἀειμνήστου φίλου **Νικολάου Κ. Λεονταρίτου**, παθόντος ἐκ συγχοπῆς τῆς καρδίας. Τούτ' ἀξιότ. ἀδελφεῖός του καὶ λοιποὺς συγγενεῖς, θερμοτάτα συλλυπούμεθα. — **Ἀντώνιος Μπισκίνης.** Τύπος ἀξιοσεβαστός, συμπολίτης μας καλὸς κἀγαθός, φίλος εὐκρινῆς καὶ ἀπείριτος, ὁ πολὺκλαυστος **Ἀντώνιος Μπισκίνης** ἀπέθανε κατὰ τὸν πλοῦν μεταβαίνων πρὸς θεραπείαν ἐν Ἀθήναις ἐν ἡλικίᾳ 65 εἰῶν. Ὁ μακαρίτης ἐν τῷ ἀφελεί βίῳ του ἐδρασε ὡς μέλος τῆς κοινωνίας χρησιμώτατον, διὰ τοῦτο καὶ ἀτήλουσε τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῶν συμπαιθῶν τῆς κοινωνίας μας, γινωσκόμενος νὰ τιμᾷ τοὺς ἀτίμωτος κοπιῶντας οκαπνεῖς τῶν γρημμάτων καὶ διὰ τῶν φώτων τῶν διομορφώσαντας ὅλας γενεάς. Τὰ συλλυπητήριά μας εἰς τοὺς οἰκείους του. (Περὶ τοῦ φιλολ. ἔργου του θὰ γράψωμεν ἰδιαιτέρως). — **Συλλυπητήριον.** Αὐξήθέντος τοῦ εἰσαγωγικοῦ δημ. φόρου κατὰ 3)4 ὑπὸ τοῦ Νομάρχου κ. Σελᾶ, οἱ παρ' ἡμῖν ἔμποροι ἐπέδωκαν ψήφισμα διομαρτυρίας εἰς τὸν αὐτὸν Νομάρχην, τὸ δὲ Δημ. Συμβούλιον ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἐκθ. ἔϊον τὰς ἐπιτῆς προσθέτου φορολογίας μεγάλας ζημίας τοῦ εἰσαγ. ἔμπορίου. — **Κοιν. Κένησις.** Ἀνεχώρησαν εἰς Ἀθήνας ὁ Νομάρχης κ. Σελᾶς κληθεὶς διὰ λόγους ὑπηρεσίας, ὁ κληρ. βοσκότης κ. Ν. Ι. Παπαδάτος, ὁ εὐγ. κ. Χριστ. Ι. Δάμιος φοιτητῆς καὶ οἱ εὐγ. κ. κ. Ἀντωνίου καὶ Ἰωάννης ἀδελφ. Ἡ Μεσοκλή φοιτητῆς.

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΛΗΘΟΥΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ Κ. ΚΟΜΝΟΠΟΥΛΟΥ